

Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У. 10768/13
15.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Зоран Г. Јелић, адвокат из Београда, ул. Милешевска бр. 51/5, против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове, ради поништаја решења туженог УП-2 број: 13/2013 од 07.05.2013. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за традицију, стандард и ветеране, Одељења за стамбене послове УП-2 број: 13/2013 од 07.05.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Групе за утврђивање права Одељења за стамбене послове, Управе за традицију, стандард и ветеране, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије УП-1 број: 153-20/2006 од 11.01.2013. године, којим решењем је одбијен захтев тужиоца за понављање поступка заведен под УП-1 број: 153-17/06 од 07.06.2012. године, а ради признавања права на решавање стамбеног питања окончаног правноснажним решењем УП-1 број: 153-2/2006 од 17.05.2006. године А.А., мајору у пензији, ул. ... бр. ..., ... (овде тужиоцу), за доделу зајма заведен под бројем 153-1/2006 од 16.03.2006. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 29.06.2013. године, преко пуномоћника, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, наводећи да тим решењем није одговорено на примедбе и наводе из жалбе тужиоца од 01.02.2013. године, да је донето решење нејасно и неразумљиво, с обзиром да се не наводе разлози због којих је жалба тужиоца одбијена, а нарочито се не утврђују разлози у односу на здравствено стање тужиоца. Истакао је да су се након утврђивања здравственог стања по основу налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра др Б.Б. од 23.04.2012. године стекли услови за понављање

поступка у вези утврђивања права на доделу зајма за куповину стана. Указао је да је наведени налаз достављен пуномоћнику тужиоца од стране суда дана 07.05.2012. године, тако да је захтев за понављање поступка од 06.06.2012. године достављен првостепеном органу благовремено, у року од 30 дана по сазнању за нову околност. Посебно је истакао да се у конкретном случају не може применити рок од пет година из члана 242. Закона о општем управном поступку, па је указао на одредбу члана 239. тачка 5. Закона о општем управном поступку, према којој се понављање поступка може покренути ако се решење органа који је водио поступак заснива на неком претходном питању, а надлежни орган је то питање доцније решио битно другачије. Сматра да је у конкретном случају претходно питање да ли је тужилац био способан да штити своја права и интересе и учествује у поступку доделе кредита за зајам за куповину стана. Како је налазом и мишљењем вештака у предмету Првог основног суда у Београду 8.РЗ-264/12 утврђено да је тужилац душевно болестан, то сматра да је због свог здравственог стања тужилац био онемогућен да користи своја права. Посебно је указао да је тужени био дужан да поднеги предлог одбаци закључком у складу са чланом 246. став 2. Закона о општем управном поступку, ако сматра да исти није благовремен. Предложио је да суд тужбу уважи, те да у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар, односно да тужбу уважи, оспорени акт поништи и предмет врати туженом на поновно поступање, уколико сматра да је потребно извести нове доказе.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења произлази да је тужилац дана 07.06.2012. године поднео захтев за понављање поступка окончаног правноснажним решењем Одељења за стамбене послове Управе за кадрове, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране УП-1 број: 153-2/2006 од 17.05.2006. године, којим је одбијен захтев тужиоца за доделу зајма заведен под бројем 153-1/2006 од 16.03.2006. године. Полазећи од тога да је у овој правној ствари донета пресуда Врховног суда Србије У. 4941/06 од 08.05.2008. године (који датум доношења пресуде је омашком у ожалбеном решењу означен као 17.12.2008. године) којом је одбијена тужба тужиоца поднета против решења Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, Управе за кадрове УП-2 број: 57/2006 од 08.08.2006. године, а којим је као неоснована одбијена жалба тужиоца изјављена против наведеног првостепеног решења од 17.05.2006. године, то је првостепени орган ожалбеним решењем од 11.01.2013. године одбио захтев тужиоца за понављање поступка. Тужени орган је, решавајући по жалби тужиоца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа, закључио да је правилно првостепени орган поступио када је донео ожалбено решење, из разлога што је тужилац захтев за понављање поступка и ново утврђивање права на доделу зајма за куповину стана, окончаног правноснажним решењем УП-1 број: 153-2/2006 од 17.05.2006. године, поднео након истека пет година од дана достављања решења странци, сходно члану 239. став 3 Закона о општем управном поступку. При томе је имао у виду и напред наведену пресуду Врховног суда Србије У. 4941/06 од 08.05.2008. године, донету у истоветној управној ствари. Тужени је оценио и да је без утицаја

чињеница да се првостепени орган у образложењу решења није позвао на одредбу члана 239. став 3. Закона о општем управном поступку, јер је неспорно да се тужилац у свом захтеву за понављање поступка позива на нову чињеницу, односно на налаз судског вештака о здравственом стању тужиоца. С обзиром да је протекло више од пет година од дана достављања коначног и правноснажног решења УП-1 број: 153-2/2006 од 17.05.2006. године странци, тужени је закључио да су протекли законом прописани рокови за понављање управног поступка, па је применом одредбе члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 239. тачка 1) Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), прописано је да ће се поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средства у поступку (коначно решење), поновити ако се сазна за нове чињенице, или се нађе или стекне могућност да се употребе нови докази који би сами или у вези са већ изведеним или употребљеним доказима, могли довести до друкчијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку, а тачком 5) истог члана ако се решење органа који је водио поступак заснива на неком претходном питању, а надлежни орган је то питање доцније решио битно друкчије.

Одредбом члана 242. став 1. тачка 1) и 3) истог закона прописано је да странка може тражити понављање поступка у року од једног месеца у случају из члана 239. тачка 1) - од дана када је могла изнети нове чињенице, односно употребити нове доказе, а у случају из члана 239. тачка 5) - од дана када је могла употребити нови акт (пресуду, решење). Ставом 3. истог члана закона прописано је да по протеку рока од пет година од достављања решења странци, понављање управног поступка се не може тражити нити се може покренути по службеној дужности, а ставом 4. да се понављање изузетно може тражити, односно покренути после рока од пет година само из разлога наведених у члану 239. тачка 2, 3. и 5. овог закона.

Код оваквог стања ствари, према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења оспореног решења учинио битне повреде правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи јасне и разумљиве разлоге на којима се заснива одлука туженог органа, односно разлози из образложења оспореног решења не упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Наиме, диспозитивом ожалбеног решења одбијен је захтев тужиоца за понављање поступка заведен под УП-1 бр. 153-17/06 од 07.06.2012. године, уз образложење да је у овој правној ствари пресудом Врховног суда Србије У. 4941/06 од 08.05.2008. године одбијена тужба тужиоца поднета против решења другостепеног органа УП-2 број: 57/2006 од 08.08.2006. године, док тужени орган у образложењу оспореног решења налази да је правилно првостепени орган поступио када је донео ожалбено решење и при томе даље закључује да су протекли законом прописани рокови за понављање управног поступка. Имајући у виду да је диспозитивом ожалбеног решења одбијен предлог тужиоца за понављање, а да се закључак туженог органа односи на испуњеност једног од формалних услова за подношење тог предлога и да оцена истог претходни испитивању основаности поднетог предлога, то суд налази да је тужени орган приликом доношења оспореног решења погрешно применио одредбу члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку, повредивши таквим поступањем закон на штету тужиоца.

Управни суд је оценио да није основан захтев тужиоца да суд, сагласно

одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, одлучи о овој ствари доношењем пресуде у спору пуне јурисдикције, будући да, по налажењу суда, природа ове ствари и утврђено чињенично стање не пружају поуздан основ за то.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 15.01.2016. године, 4 У. 10768/13

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић